

A felsőelefánti gróf

Az öreg nagymamám emlegette, hogy mikor mentek ide a szomszéd faluba kapálni egy nagybirtokoshoz, és ahogyan mentek gyalog, egyszer csak egy kocsin, mondta is a nevet annak a nagybirtokosnak, most nem jut eszembe, magyar vót, elhaladt mellettük. S aztán mentek-mentek, ő vitte a kapát, ment tovább. Egyszer csak né: egy pénztárcát talál. Tele vót pénzzel. Jézus Mária, micsináljon? Tömött pénztárca, benne százas bankók... Mit fog most csinányi? Felvette, s vitte, s mikor ahogyan odaértek a nagybirtokosnak a lakásához, ahoz mentek kapányi cukorrépát, és hozzá ment, s azt mondja: – Nagyságos úr, tessék, elvesztette, megtaláltam. Ez a maga pénztárcája vót. Maga ment kocsin, biztosan.

Odakap a zsebéhez:

- Héj...! – azt mondja, elkáromkodta magát magyarosan, osztán elvette tőle.
- Te hülye paraszt – mondja nekije –, s el nem vettél magadnak semmit abból a pénzből?
- Nem.
- Akkor hülye vagy.

S nem adott neki semmit. Nekem mondja, mert ő nevelt fel, a nagyanyám engemet: gyerekem, azt mondja, buta vótam. Odaadtam annak a piszoknak azt a sok pénzt.